

5. Den fångne yngling dog i bojan På
Falkenberg, Och Wispermbn, i dunkla kajan, Hon
dog af sorg: När swanen landar På blomligt
flår, De trognas andar Än mötas här.

6. Då solens första strålar alimma På
Flippans rand, Och tysta silfwerflåkar himma
Wid stenig strand; En hwar, som flåkar, Än hö-
ra kan, Att när hon hwiflar, Så suckar han.

Den Sjunde:

Leonard och Mathilda.

D! älskade Leonard! Mathilda, Mathilda, war mil-
der och öm. Wi äro fränhvarandra älskilda. Tre
år ha' förflutit som en dröm.

2. **D!** älskade Leonard, hwar är du? Jag ropar,
men får intet svar, Jag tror att du mig har förflut-
tit, Men hvarför det wet intet jag.

3. Jag flyktar till höjdernes dalar, Jag flyr och
föraktas af en wän. Med klipporna mot mig skall swa-
ar, Och böljorna hwifla deras namn.

4. Otydlig! hwad har jag mot dig brutit, Som
straffas så hårt utaf dig! Det skall du med sorg så
betala, Och oro skall jemt följa dig.

5. **D!** Leonard du satt wid min sida. Du lof-
wade kärlek och tro. Mitt hjerta står ej längre ut
att frida, Ty sorger och oro der bo.

6. Min fader är all' redan dödd, Min moder
jag knappt minnas will. Om inte min Leonard på sor-
den ligger, ingen jag kan wanda mig till.

Sju utmärkt wackra och alldeles Nya Visor.

Den Första:

Oscarbålen i Slammerköping.

Så har jag då ändtligen ic.

Den Andra:

Bewäringswisa för år 1852.

Rom rasta Nordens Söner, ic.

Den Tredje:

Uti Stockholm der will jag wara, ic.

Den Fjerde:

Amerika-Visan.

En wisa jag börjar och den ic.

Den Femte:

Ingen binner fram, ic.

Den Sjette:

Wisperdalen.

Det hwiflar i den stilla dalen; ic.

Den Sjunde:

Leonard och Mathilda.

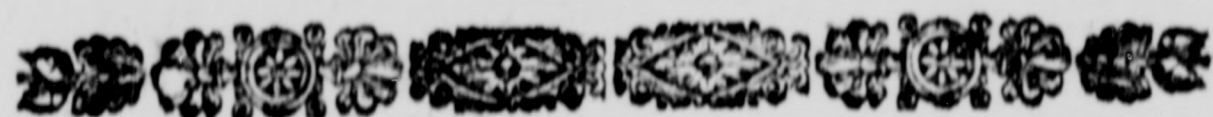
D! älskade Leonard! Mathilda, ic.

~~~~~

Westerwik.

Tryckt hos E. D. Eldblad & Comp., 1852.

Den Förfia.

Nöscaröbalen i Slammerköping.

(Af P. Th.)

Så har jag då ändiligen kommit på balen! Kors se, hwilken grannlåt som skimrar i salen, Och se hwilla blickar mig möta med bån — För det jag är bonde jag knuffas i wrån.

2. Här står jag, go' Herrar och Damer tillika, Och skall på min ära er litet betika; Ty just aftronom är jag skapader till. Och följa bestämmelsen gerna jag vill.

3. Som laddande stator i blommiga häggar, Så sitta här damer omkring dessa väggar Och wisa behagen med leende min, Fast skönheten redan har farit för hin.

4. Och herrarna stå liksom uppställda läppar I rundel på golwret med . . . hängande läppar. De blida förstulet en hwar på sin stalt. Hwad det är beleswat och lifligt och gladt!

5. Nu lär det bli roligt, Musiken den ljuder; Man bugar och niger och stampar och ljuder, Och handskar tas på och schawletter utaf, Och sen bär det å uti sjungande tras.

6. De Löfmanter lora, som relade luyvar, Och frölnarne hoppa . . . det guppar och guppar, Så swelldroppar bagla från panna till hals; Det war mig en rasande iokrolig wals!

7. Nej titta nu baral — der lunka patroner med fruar utstyrda som äkta kalfoner. Fast icke så röda om näbben förstås; Ty blekhet är mera på moden gudnås.

fordras för hwar och en själ Som i fladen in fladt komma.

4. Aldrig blir du insläppt i himmelens land; Tro mig, o själ! hwad jag säger, Aldrig fattas ankar på sällhetens strand, Om tu sann tro icke äger. Tron skall rädda dig, så sannt du räddas skall, Derför lära, hör och res ifrån ditt fall, Vättra dig och tro Jesu ljusweliga ord, Jesus sjelf blir då wägen.

5. Hela wida werlden jag råder och ber, Räm- pa för sällhetens trona; Herran allt för gerna den statten dig ger, Stråwa derefter i trona. Himlas- drens hand är utsträkt för din själ, Frälsarn klappar på, Han ömmar för ditt wäl, Nådens Helga Ande vill föra din sömn; Salig är du om du wagnar.

Den Sjette.

Wisperdalen.

Det hwisslar i den stilla dalen; Hwem hwisslar der? Det är ett slag af näktergalen, Det bäcken är. Nej, bäcken stannar, Tytst so- geln är. Det är wäl annat, Som hwisslar der.

2. En jungfru satt med krans i håren Wid Wisperbäck, Som engeln mild, som ros om wären, så frisk och täck. Hgn hwisslar tro- gen: "Min natt war lång. Så hemst är stegen; Kom hem en gång."

3. Det suckar i den stilla dalen; Hwem suckar der? Det är wäl drifwans suck i alen, Det floden är. Nej, drifwan lilla Ej suckar så, Och Nejn är stilla — Hwem suckar då?

4. En yngling inom fängselmuren I mör- ker satt. Han suckade, och kring naturen Ejöd sucken matt. "Jag kommer, Clara! men när, wet Gud; Låt ledjar swara, Hon är min brud."